

- ἐπὶ δυσκλεία,
 σὲ τὸν ἵππομανῆ λειμῶν' ἐπιβάντ'
 145 ὀλέσαι Δαναῶν βοτὰ καὶ λείαν,
 ἥπερ δοριλήπιος ἔτ' ἦν λοιπή,
 κτείνοντ' αἶθωνι σιδήρῳ.
 τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων
 εἰς ὧτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς,
 150 καὶ σφόδρα πείθει.
 περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὐπίστα λέγει,
 καὶ πᾶς ὁ κλύων τοῦ λέξαντος
 χαίρει μᾶλλον
 τοῖς σοῖς ἄγεσιν καθυβρίζων.
 τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰεῖς,
 155 οὐκ ἂν ἀμάρτοι κατὰ δ' ἂν τις ἐμοῦ
 τοιαῦτα λέγων, οὐκ ἂν πείθοι.

143. Eustathius p. 1524, 48. (Od. 208, 49.) ἵππομανῆ ad σὲ refert. Coniungendum vero cum λειμῶνα, pratum equis luxurians, i. e. abundans. Similia vocabula Musgravius et Lobeckius commemorarunt. Scholiastae et Etym. M. in v. ἵππομανῆς utramque explicationem attulerunt, sed pratum intelligunt herbarum ubertate equos exstimulans, quae contorta interpretatio est.

151. Codd. optimi εὐπίστα pro vulgato εὐπειστα, quod habent etiam Lips. a. b. Moschopulus περὶ σχεδῶν p. 8. εὐπίστος, ὁ εὐκόλως πιστευόμενος· εὐπειστος, ὁ εὐκόλως πειθόμενος. V. Aeschinem c. Timarch. §. 57. ibique Schol.

152. Sustuli comma post μᾶλλον, quia χαίρει καθυβρίζων iungenda sunt.

155. Elmsleius ad Med. 188. legendum suspicabatur ἀμάρτοις. Ea mutatione hoc minus opus est, quia statim sequitur τις, quod intelligi posset etiam si non sequeretur.